

מלאכית ~ שרון זיגרייך
חינוך אנתרופוסופי ומלאכות קדומות
לאנשי חינוך, להורים ולילדים

שירת העולם - סיפור מרפא למשבר הקורונה/ שרון זיגרייך

היה היה רועה צעיר ושמו דרור. לדרור היה עדר של כבשים.
יום יום היה דרור פותח את שער הדיר, מחלל בחלילו ומוביל את הכבשים בשיירה ארוכה אל האחו.
באחו הירוק היו הכבשים מלחכות עשב, לוגמות ממי-המעיין ונחות להן בשמש.
שם ליד המעיין היו פוגשות כבשים שהגיעו מעדרים אחרים עם רועים אחרים.
כה נחמד היה להן ללחך יחדיו עשב, להרוות את צמאונו במים הצלולים, לרבוץ על כר הדשא ולפעות
במקהלה: "מה... מה... מה... מה..."
הרועים גם הם נהנו להפגש על יד המעיין והיו מחללים יחדיו מנגינות יפיפיות.
כה רבה הייתה השמחה להפגש, לנגן ולהיות יחדיו.
לעת ערב, כשהחלה השמש לשקוע,
נפרדו זה מזה הרועים,
נפרדו זו מזו הכבשים:
"מה... מה... נפגש מממממחר"
וכל עדר צעד לכיוון ביתו-
רועה אחד הוביל את כבשיו במעלה ההר,
רועה שני הוביל את כבשיו במורד העמק,
ודרור הוביל את כבשיו אל ביתם שבמישור.
ערב אחד, כאשר חזרו הכבשים אל הדיר, הבחין דרור כי כבשה אחת פועה בבכי. התקרב דרור אל הכבשה:
"מה לך כבשתי, מדוע תבכיי?"
"מה... מה..." פעתה הכבשה הקטנה "משהו נדבק לפרוותי, הפרווה דביקה לי ולא נעימה".
ליטף הרועה את הכבשה וחש בידו שמלאה היא בצמח דביק.
לקח דרור מסרק גדול והחל סורק את פרוותה. סירק וסירק והוציא ממנה את כל אשר דבק בה.
שמחה הכבשה, ליקקה את הרועה ונתנה לו נשיקה.
הכבשים הלכו לישון בדיר והרועה בביתו.
הגיע בוקר, השמש זרחה והרועה עוד שכב במיטתו, כשלפתע שמע את הכבשים פועות בבכי.
קפץ דרור מן המיטה ומיהר אל הדיר.
"מה לכן כבשותיי, מדוע תבכוי?"
"מה... מה..." פעו הכבשים "משהו נדבק לפרוותנו. הפרווה דביקה ולא נעימה".
לקח דרור את המסרק והחל לסרק כבשה, כבשה, כבשה... עד שכל הכבשים היו נקיות ושמחות.
כה מבריקה ויפה פרוותן כעת!
"שמעו נא כבשותיי" אמר הרועה "היום לא נצא אל האחו, נשאר בביתנו עד שהצמח הדביק ינבל ויפסיק
לצמוח. בינתיים אחלל לכן מנגינות יפות ואתן תתקרבלו בפרוות נקיות ורכות. כשהימים יתארכו עוד, והשמש
תזרח לרוב- נוכל לצאת שוב אל האחו."
"מה... מה..." פעו הכבשים. "נתגעגע מאוד אל חברותינו מן ההר ומן העמק"
"אני יודע" אמר דרור, "גם אני אתגעגע לחבריי הרועים. הבא ונשיר להם שיר שישמע למרחוק".
עמד הרועה בפתח הדיר וניגן בחלילו. שמעו הכבשים והצטרפו בשירתן "מה... מה... מה..."
לפתע נשמעו מן ההר נגינת חליל ופעייית כבשים, ומן העמק עלו גם-כן צלילים עדינים ויפים.
"חברינו איתנו!" שמחו דרור והכבשים,
וכל העולם נמלא שירה.